

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupenému JUDr. Vladislavem Bujokem, advokátem se sídlem Karola Šliwky 129/12, Karviná-Fryštát 733 01, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2009, č. j. 43 Cad 46/2008 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Vladislavu Bujokovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2009, č. j. 43 Cad 46/2008 – 21, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 24. 1. 2008, č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatele o přiznání plného invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 38 zák. č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o důchodovém pojištění“), protože podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karvině (dále jen „OSSZ v Karvině“) ze dne 9. 1. 2008 nebyl plně

invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 15 %.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl ode dne 30. 5. 2006 uznán částečně invalidním pro poruchu přizpůsobení vyúsťující v úzkostně depresivní reakci završenou pokusem o sebevraždu. Protože byl toho času v intenzivní psychiatrické léčbě, bylo jeho zdravotní postižení hodnoceno podle kapitoly V, položky 4 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v tehdy platném znění, s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 35 %. Při kontrolní lékařské prohlídce dne 6. 6. 2007 nebyl stěžovatel uznán plně invalidním ani částečně invalidním, neboť jeho zdravotní stav byl po prodělané léčbě stabilizovaný a léčebně zvládnutý. Jeho zdravotní stav byl proto kvalifikován jako postižení uvedené v kapitole V, položky 4 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 25 %. Rovněž se ani nejednalo o zdravotní postižení umožňující výdělečnou činnost jen za mimořádných podmínek ve smyslu přílohy č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ani o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky. K žádosti stěžovatele o přiznání plného invalidního důchodu proběhlo dne 21. 11. 2007 a 9. 1. 2008 jednání o posouzení jeho zdravotního stavu. Posudkový lékař OSSZ v Karviné shledal, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je stav po vyoperování neurinomu levého koutu mozkomozekového s následnou periferní parezou n. facialis vlevo a přervávající lagophthalmus vlevo. Stěžovateli byl totiž v roce 1982 vyoperován nezhoubný nádor sluchového nervu a následně provedena plastická operace tváře. Dále stěžovatel trpěl poškozením levého dolního víčka s prosáknutím spojivkového vaku. Rovněž byly posouzeny psychiatrické a neurologické zprávy. Posudkový lékař OSSZ v Karviné posoudil uvedené lékařské zprávy a stěžovatelův zdravotní stav hodnotil jako postižení uvedené v kapitole VII, odd. A, položky 11.1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 15 %, tj. při horní hranici uvedené položky s ohledem na neurologické komplikace. Stěžovateli jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pouze neumožňuje práci v nepříznivých klimatických podmínkách a v prostředí se zvýšenou prašností. Rovněž shledal, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele nedosahuje ani intenzity částečné invalidity a zároveň se nejedná o zdravotní postižení umožňující výdělečnou činnost jen za mimořádných podmínek ve smyslu přílohy č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ani se nejedná o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky. Na základě tohoto posudkového hodnocení vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla stěžovatelovu žádost o přiznání plného invalidního důchodu.

Proti tomuto napadenému rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, v níž namítl, že po zmiňované extirpaci neurinomu je jeho zdravotní stav špatný, neboť neslyší na levé ucho a má potíže s levým okem. Podle jeho názoru mu tyto stále zhoršující se obtíže spolu s problémy s páteří, rovnováhou a soustředěním znemožňují pracovat. Navrhl proto, aby jeho zdravotní stav byl znovu posouzen a poté, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) doplnil dokazování o posudek o zdravotním stavu a pracovním omezení stěžovatele vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Ostravě (dále jen „PK MPSV

v Ostravě“), která při svém hodnocení zdravotního stavu stěžovatele vycházela z posudkového spisu OSSZ v Karviné včetně záznamů o jednáních a lékařských nálezů, dále z kompletní zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. A. S. a očního, psychiatrického, neurologického ortopedického a ORL vyšetření. Stěžovatel byl přítomen jednání posudkové komise dne 16. 7. 2008. Dle PK MPSV v Ostravě šlo u stěžovatele v době napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s rozhodujícím stavem po extirpaci neurinomu levého mozkomozekového koutu ve 13 letech, od té doby je jeho zdravotní stav trvalý a stabilizovaný, s pooperační levostrannou hluchotou s celkovou ztrátou sluchu 27,6%. Podle očního i neurologického nálezu má zející oční levou šterbinu 12 mm a lehkou reziduální parézu levého lícního nervu. Zdravotní stav stěžovatele je od operace v roce 1982 stabilizován a bez progresu. Podle PK MPSV v Ostravě je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele stav po operaci neurinomu levého mozkomozekového koutu s následnou levostrannou hluchotou s celkovou ztrátou sluchu 27,6 %. Toto postižení podřadila pod kapitolu VII, oddíl B, položku 6, přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v tehdy platném znění, s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 10 %, kterou s ohledem na lehkou parézu lícního nervu vlevo s lagophthalmem zvýšila ještě o 5%, tedy celkově na 15%. PK MPSV v Ostravě uvedla, že nepodřadila druh stěžovatelova zdravotního postižení pod kapitolu VII, odd. A, položky 11.1, neboť vidění obou očí bylo i k datu jednání posudkového lékaře OSSZ v Karviné v normě a stěžovatel netrpěl ani poruchou okohybných nervů. Podle PK MPSV v Ostravě nebylo stěžovatelovo postižení k datu napadeného rozhodnutí postižením umožňující výdělečnou činnost jen za mimořádných podmínek ve smyslu přílohy č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ani postižením značně ztěžujícím obecné životní podmínky dle přílohy č. 4 k vyhlášky č. 284/1995 Sb. Stěžovatel tak k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované nebyl podle § 39 odst. 1 a § 44 zákona o důchodovém pojištění ani plně invalidní ani částečně invalidní.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím, posudkem PK MPSV v Ostravě a správním spisem (zejména záznamem o jednání OSSZ v Karviné ze dne 9. 1. 2008 a rozhodnutím Úřadu práce v Karviné ze dne 11. 10. 2007). Krajský soud uvedl, že nemá důvod pochybovat o závěrech posudku PK MPSV v Ostravě, který sice považoval za rozhodující jiný druh zdravotního postižení než posudkový lékař OSSZ v Karviné, avšak shodně s posudkovým lékařem OSSZ v Karviné posoudil pokles míry jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 15%. Podle krajského soudu tak stěžovatel nebyl k datu napadeného rozhodnutí plně ani částečně invalidní, a proto krajský soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel **kasační stížnost** z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud údajně vycházel z nedostatečných nebo jednostranně orientovaných důkazů. Krajský soud totiž vycházel z posudku PK MPSV v Ostravě, přestože posudkové komise jsou jako orgány sociálního zabezpečení spjaté s žalovanou, a jejich závěry jsou proto tendenční. Krajský soud tak pochybil, když nevyžádal znalecký posudek nezávislého znalce. Podle stěžovatele nemůže s ohledem k progresi svého onemocnění dosáhnout prací výdělku odpovídajícího jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem. Dále namítl, že PK MPSV v Ostravě ani krajský soud nepřihlédli k tomu, že mu byl dne 22. 11. 1984 přiznán status osoby se změněnou pracovní schopností, kterýžto mu byl přiznán i rozhodnutím OSSZ v Karviné ze dne 14. 4. 1992, č. 6909095094,

a ani k tomu, že rozhodnutím Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 16. 4. 2009, č. j. MMK/160194/2008, mu byly přiznány mimořádné výhody I. stupně bez omezení. Podle stěžovatele tak nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, který by umožnil rozhodnutí ve věci, a v důsledku toho je napadené rozhodnutí nezákonné. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí OSSZ v Karviné ze dne 14. 4. 1992, č. 6909095094, kterým byl stěžovatel uznán občanem se změněnou pracovní schopností, neboť měl v dané době při zjištěném zdravotním stavu podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění. Správní spis obsahuje také rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 16. 4. 2008, č. j. MMK/160194/2008, kterým byly přiznány mimořádné výhody I. stupně od 26. 11. 2008 bez omezení, neboť lékař Lékařské posudkové služby Úřadu práce v Karviné posoudil stěžovatele jako občana těžce zdravotně postiženého a jeho zdravotní postižení hodnotila podle rozsahu a tíže funkčních důsledků srovnatelné s postižením uvedeným v odst. 1, písm. h) přílohy č. 2 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Dále je ve správním spise založeno rozhodnutí Úřadu práce v Karviné ze dne 11. 10. 2007, č. j. POR/2806/OZZ-737/2007/Chow, kterým byl stěžovatel podle § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, uznán od 13. 6. 2007 do 13. 6. 2010 za osobu zdravotně znevýhodněnou, protože je osobou, která má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale jeho schopnost být nebo zůstat pracovně začleněn, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat je podstatně omezena z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoliv stěžovatel důvod podané kasační stížnosti výslovně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že napadá rozsudek krajského soudu rovněž z důvodu vyjádřeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívajícího v jiné vadě řízení před soudem, které by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V řízení o přezkoumání rozhodnutí soudu ve věci přezkumu rozhodnutí žalované o invalidním důchodu je totiž zapotřebí vyložit námitky spočívající ve vadách řízení před správním orgánem rovněž v kontextu soudního přezkumu skutkového stavu zjištěného v řízení před správním orgánem. V praxi to znamená, že nesprávné či nedostatečné zjištění skutkového stavu v řízení před žalovanou může mít za následek rovněž naplnění kasačního důvodu spočívajícího v jiné vadě řízení před soudem,

kteřá mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení, jež mu předcházelo, i z pohledu tohoto kasačního důvodu, k němuž při jeho naplnění musí přihlídnout z úřední povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54; přístupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v alternativě nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, je třeba posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze tehdy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že soud správně zjistil skutkový stav, ale aplikoval na něj nesprávný právní předpis, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil.

Nejvyšší správní soud podotýká, že správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku této přílohy a současně odůvodní stanovenou míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci zde stanoveného rozpětí. Dále uváží i rozsah a závažnost dalších zdravotních postižení posuzovaného z hlediska možného zvýšení či snížení základního bodového hodnocení.

Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že výtky stěžovatele proti tomu, že krajský soud vycházel z posudku PK MPSV v Ostravě, která je resortně spjata s žalovanou, jsou nedůvodné. Jestliže totiž přímo zákon (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů) uložil

Ministerstvu práce a sociálních věcí provádět posudky mj. pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, není pak takovýto důkaz zpochybněn tím, že v § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona zákonodárce svěřil Ministerstvu práce a sociálních věcí také řízení činnosti České správy sociálního zabezpečení, která je podle § 5 písm. a) bodu 1. tohoto zákona kompetentní rozhodovat o dávkách důchodového pojištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136).

Jak Nejvyšší správní soud již dříve vícekrát judikoval, s posudkem PK MPSV nakládá soud jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50). Je ustáleným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že ve věcech týkajících se posouzení invalidity PK MPSV není soud povinen provádět další důkazy, je-li z posudku PK MPSV zřejmý zdravotní stav a jeho posudkové ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity, případně míry bezmocnosti posuzovaného účastníka řízení. Případné další důkazy (přibrání znalce z příslušného oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nesplňuje-li posudek požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti posudkových závěrů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dále již citovaný rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50).

Nejvyšší správní soud připouští, že posudky OSSZ v Karviné a PK MPSV v Ostravě se liší v označení rozhodujícího druhu zdravotního postižení a že tato okolnost není v posudku PK MPSV v Ostravě ani v rozsudku krajského soudu náležitě podrobně a precizně vysvětlena. Tato vada v řízení před soudem však podle Nejvyššího správního soudu nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť jak posudkový lékař OSSZ v Karviné, tak i PK MPSV v Ostravě dospěly ke shodnému závěru, že příčinou stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je stav po vyoperování neurinomu levého mozkomozečkového koutu ve 13ti letech a z toho pramenící zdravotní obtíže. Podle obou posudků trpí stěžovatel pooperační parézou levého lícního nervu, na levém oku má lagophthalmus, tj. trvale pootevřenou oční štěrbinou o velikosti 12 mm, a že neslyší na levé ucho. Posudek lékaře OSSZ v Karviné a posudek PK MPSV v Ostravě se tak plně shodují ve všech druzích zdravotního postižení, kterými stěžovatel trpí. Rovněž takto zjištěné zdravotní obtíže plně odpovídají předložené zdravotnické dokumentaci, která byla v řízení před žalovanou doplněna, a proti jejíž úplnosti stěžovatel ani nebrojil. Skutečnost, že PK MPSV v Ostravě dospěla k závěru, že rozhodujícím druhem zdravotního postižení stěžovatele je postižení sluchu podle kapitoly VII., oddíl B, položku 6, přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v tehdy platném znění, se stanovenou mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 10 % (následně i pro obtíže s levým okem zvýšeno o 5 % na celkových 15 %), a nikoli postižení zraku podle kapitoly VII, odd. A, položky 11.1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. se stanovenou mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 5 % - 15 %, lépe odpovídá tomu, pod jakou položku uvádějíci druh postižení zmíněnou v předmětné příloze vyhlášky č. 284/1995 Sb. byly podřazeny stěžovatelovy obtíže. Podle posudkových zásad platících pro celý oddíl A, kapitoly VII., přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., pod nějž podřadil posudkový lékař OSSZ v Karviné rozhodující druh stěžovatelova postižení, se míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví podle ostrosti zrakové dosažené s korekcí do blízka i do dálky, zorného pole a případných potíží s přihlédnutím k intelektovým schopnostem či postižení sluchu.

Přitom z lékařských zpráv i ze samotného posudku lékaře OSSZ v Karviné vyplynulo, že stěžovatelova schopnost vidění není nijak omezena, když jeho obtíže s levým okem spočívají v tom, že jej nemůže dovést, a proto mu vysychá. Z těchto důvodů se jeví jako přesnější podřazení stěžovatelova zdravotního postižení pod položku 6, oddílu B, kapitoly VII, přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., jak správně učinila PK MPSV v Ostravě, byť tento postup odůvodnila jen stroze tím, že uvedla, že vidění obou očí bylo i k datu jednání lékaře OSSZ v Karviné v normě, když stěžovatel netrpěl ani poruchou okohybných nervů. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že posudek lékaře OSSZ v Karviné a posudek PK MPSV v Ostravě nejsou v rozporu a je z nich zřejmý zdravotní stav stěžovatele a jeho posudkové ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity. Krajský soud si tedy nemusel vyžádat doplňující či revizní posudek, neboť uvedený důkazní materiál dostačoval ke komplexnímu zjištění zdravotního stavu stěžovatele.

K námitce týkající se údajné progresy jeho onemocnění Nejvyšší správní soud dodává, že soud vychází při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. ke dni 24. 1. 2008. K témuž datu pak posuzuje zdravotní stav stěžovatele také posudková komise MPSV. Stěžovateli však nic nebrání, aby se obrátil na Českou správu sociálního zabezpečení s novou žádostí o částečný invalidní důchod, pokud po vydání rozhodnutí žalované dochází v jeho zdravotním stavu ke zhoršení. To stěžovateli v odůvodnění napadeného rozsudku sdělil i krajský soud. Další vývoj jeho stavu však nemůže být hodnocen v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí. To platí i ve vztahu ke stěžovatelem předkládaným lékařským zprávám či posudkům hodnotícím jeho zdravotní stav k pozdějšímu datu. Zejména se to týká předloženého rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 16. 4. 2009, č. j. MMK/160194/2008, kterým mu byly na základě lékařského posouzení lékaře Lékařské posudkové služby Úřadu práce v Karviné ze dne 30. 3. 2009 přiznány mimořádné výhody I. stupně bez omezení.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadený rozsudek krajského soudu. Předložil-li tedy stěžovatel ke kasační stížnosti nové listiny, které nebyly předmětem posouzení v řízení o žalobě před krajským soudem, pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se jimi nemůže zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s. je totiž zamezit situaci, aby Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat krajský soud v předchozím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68).

Dále Nejvyšší správní soud podotýká, že § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Za takové námitky je možné označit tvrzení, že mu byl přiznán status osoby se změněnou pracovní schopností rozhodnutím ze dne 22. 11. 1984 a rozhodnutím OSSZ v Karviné ze dne 14. 4. 1992, č. 6909095094.

Nejvyšší správní soud přesto považuje za vhodné uvést ve vztahu k řízení o tom, zda jde o občana se změněnou pracovní schopností a o přiznání mimořádných výhod, že v těchto řízeních se jedná o posouzení zdravotního stavu stěžovatele pro účely jiných dávek či výhod, než v řízení o přiznání plného invalidního důchodu, pro které platí zcela odchylné zákonné podmínky, a proto byl i z jiných hledisek posuzován rozsah stěžovatelova zdravotního postižení a rozsah jeho dochované pracovní schopnosti. Pojem „změněná pracovní schopnost“ byl legislativně nahrazen pojmem „zdravotní znevýhodnění“. Stěžovatel byl podle § 8 odst. 1 písm. m) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), shledán za osobu zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Za tu se považuje osoba, která má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Úřad práce v Karvině tedy hodnotil stěžovatelův zdravotní stav právě s ohledem na skutečnost, že je osobou se zachovalou pracovní schopností a v tomto kontextu mu přiznal status osoby zdravotně znevýhodněné. Na základě lékařského posudku lékaře Lékařské posudkové služby Úřadu práce v Karvině ze dne 30. 3. 2009 provedeného v souladu s § 8 odst. 1 písm. n) bod 3 zákona o zaměstnanosti, mu následně Magistrát města Karvině přiznal mimořádné výhody I. stupně. Přitom nelze rovněž přehlédnout, že rozhodnutí ve věci mimořádných výhod pro osoby těžce zdravotně postižené (§ 88 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení) vydané podle § 34 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1998 Sb. o působnosti orgánů České republiky v sociální zabezpečení, je vyloučeno z přezkumu soudem ve správním soudnictví v důsledku výslovné výluky stanovené v § 56c písm. a) tohoto zákona, ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. f) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 Ads 50/2004 - 41). Ze shora nastíněného vyplývá, že z předložených rozhodnutí o splnění jiných, odlišných zákonných podmínek nelze bez dalšího posuzovat jako závazný podklad pro posouzení nároku na jinou dávku, tj. zde na dávku důchodového pojištění.

Z výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud na základě posudku PK MPSV v Ostravě spolehlivě prokázal, že stěžovatel nebyl ke dni 24. 1. 2008 plně ani částečně invalidní. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vladislavu Bujokovi, byla stanovena za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále ji byla započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč. Celková výše jeho odměny tedy činí 1600 Kč (2 x 500 Kč + 2 x 300 Kč). Odměna

stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 1600 Kč mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu